

களக்கரை வீரன்

திக்குவால்ல கமால்

Digitized by Noolaham Foundation
noolaham.org | aavanaham.org

குளக்கறை வீரன்

சிறுவர் இலக்கியம்

திக்குவல்லை கமால்

ஃபெர்தா பிரகாரம்

பர்தா பிரசுரம் : நான்கு (04)

முதற்பதிப்பு : 2007 ஜூவரி 04

இந்நால்

இலங்கை தேசிய நூல்பிவிருத்தி சபையின்
அனுசரணையுடன் வெளியிடப்படுகிறது.
இதன் உள்ளடக்கம் சபையின் கருத்துக்களை
பிரதிபலிக்கவில்லை.

தலைப்பு : குளக்கரை வீரன்

வகை : சிறுவர் இலக்கியம்

ஆசிரியர் : திக்குவல்லை கமால்

ஓவியம் : மதிபுஷ்பா

பக்கங்கள் : III + 21

எழுத்து : 16 புள்ளி

பதிப்பு : ஃபர்தா பிரசுரம்
104 - கஸ்ஸாலி மாவது,
அட்டுலுகம்,
பண்டாரகம்.

அச்சு : கியூஜ் பிரிண்டர்ஸ்
183, காலி வீதி,
தெஹிவளை

விலை : நாறு ரூபா (100/-)

ISBN : 978-955-1646-00-4

அன்பான தம்பி தங்கையர்களே!

உங்களை எல்லாம் இந்தப் புத்தகத்தின் மூலம் சந்திப்பதில் மிக்கவும் மகிழ்ச்சி.

எங்களுடைய எதிர்காலம் நீங்கள். உங்களுடைய எதிர்காலம் கல்வி. இதை விளங்கிக் கொண்டு நன்றாகப் படிக்கிறீர்கள் அல்லவா?

கல்வி பாடசாலையோடு மாத்திரம் எல்லைப்படுத்தப்படவில்லை. அது பரந்த கடல் போன்றது. பல்வேறு ஊடகங்கள் மூலம் நீங்கள் அறிவைத் தேடிக்கொள்ளலாம். எனினும், வாசிப்பதன் வாயிலாக அறிவு விருத்தியடைவதோடு மொழிவளம் பெருகவும் வாய்ப்புக் கிடைக்கிறது.

நீங்கள் சிறந்த அறிவாளிகளாக வரவேண்டும். அற்புதமான திறமைகளை வெளிக் காட்ட வேண்டும். உயர்ந்த நடத்தை கொண்டவர்களாக திகழ வேண்டும். எதிர்காலத்தில் ‘நல்ல மனிதர்கள்’ என்று போற்றப்பட வேண்டும். இதற்கு வாசிப்பு பெரிதும் துணை செய்கிறது.

இந்தச் சிறிய புத்தகம் உங்களது நடவடிக்கைகளில் சில மாற்றங்களையாவது ஏற்படுத்த வேண்டும். அதுவே எனது எதிர்பார்ப்பு. அப்போதுதான் இதனை எழுதி வெளியிட்ட பயனை நான் அனுபவிக்க முடியும்.

நீங்கள் வளர வேண்டும். நாங்கள் அதைப் பார்த்து மகிழ வேண்டும். அதற்காக எல்லோரும் வாசிப்போம். மற்றவர்களையும் வாசிக்கச் செய்வோம். அருமையான புத்தகங்களைச் சேகரிப்போம். ஒவ்வொரு வீட்டிலும் ஒவ்வொரு நூலகத்தை உருவாக்குவோம்.

நன்றி.

அன்புடன்

திக்குவல்லை கமால்

104 - கஸ்ஸாலி மாவது,

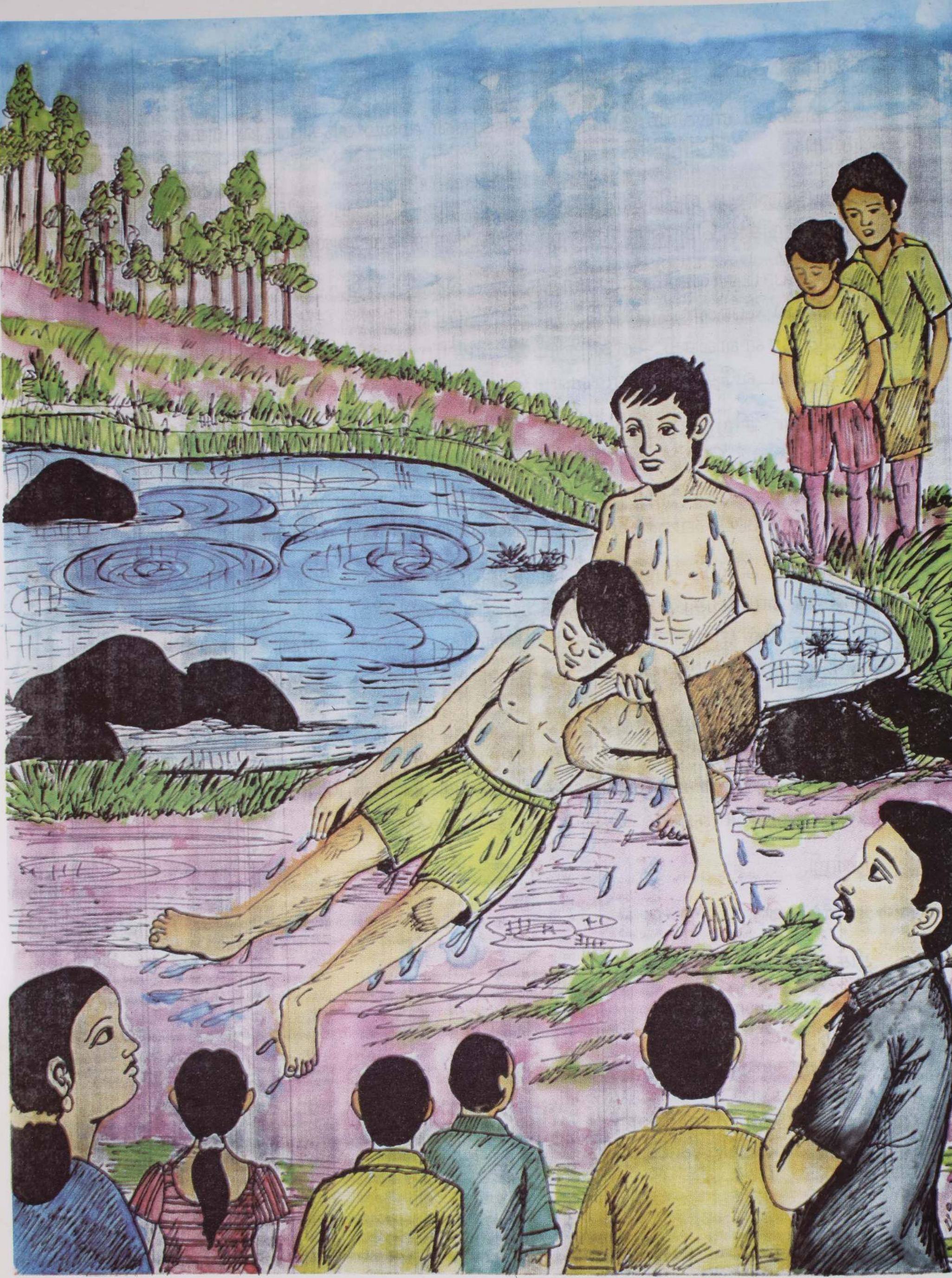
அட்டுலுகம்,

பண்டாரகம்.

(இலங்கை)

தொலைபேசி : 038-2292118

e-mail : dikkamal@yahoo.com

குளக்கரை வீரன்

குளக்கரைக் கிராமம் மிகவும் அழகானது. செழிப்பான வயல் நிலம். பசுமையான சோலைகள். இனிய கீதமிசைக்கும் பறவைகள். அளவான மழைவீழ்ச்சி. ஆடம்பரமில்லாத மக்கள்.

காலையிலேயே கடவுளைத் தொழுவார்கள். பின்னர் அமைதியாகத் தங்கள் தொழில்களிலே எடுபடுவார்கள். சிறுவர்கள் ஒழுங்காகப் பள்ளிக்கூடம் செல்வார்கள்.

அண்மைக் காலமாக கோசுலன் என்றால் அங்கே தெரியாதவர்கள் எவருமில்லை. அவனுக்கு தாய், தகப்பன் இல்லை. பாட்டியின் பராமரிப்பிலேயே வளர்ந்துவந்தான்.

ஐந்தாம் தரத்துக்குமேல் அவன் பள்ளிக்கூடம் செல்லவில்லை. பாட்டி எத்தனை முறை எடுத்துச் சொல்லியும் அவன் கேட்கவில்லை. வாவர முரட்டுத்தனம் கூடிக்கொண்டு வந்தது. வேறு எவரும் அவனைக் கட்டுப்படுத்த முன்வரவுமில்லை.

ஓருநாள் ஓர் இளம் பெண் னின் கைப்பையைப் பறித்துக் கொண்டோடிவிட்டான்.

அதைக் கேட்கச் சென்ற பெரியவர்களை அவன் மதிக்கவில்லை. வம்புத்தனம் செய்யவும் முனைந்துவிட்டான்.

இன்னொருநாள் தேநீர்க் கடைக்குச் சென்று பலகாரங்களெல்லாம் சாப்பிட்டான். பாலும் பருகினான். ஆனால், அதற்குரிய பணத்தைக்

கொடுக்கவில்லை. “கிடைத்தால் தருகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டான். கடைக்காரன் பேசாமல் விட்டுவிட்டான்.

பிறிதொருநாள் ஒரு தோட்டத்துக்குள் புகுந்து செவ்விளாநீர் பிடுங்கிக் குடித்துவிட்டுப் போய்விட்டான்.

பொதுமக்கள் முறைப்பாடு செய்தார்கள். ஊர்ப் பெரியவர்கள் பலமுறை எச்சரித்தார்கள். எவ்வித பயணுமில்லை. மென்மேலும் அவனது விளையாட்டுக்கள் அதிகரித்துக் கொண்டே வந்தன.

அந்தக் கிராமத்திலே எது நடந்தாலும் அவன் பெயரையே சொல்வார்கள். இதனைச் சாதகமாக்கிக் கொண்டு இன்னும் சிலரும் தங்களது கைவரிசையைக் காட்டத் தொடங்கியிருந்தார்கள்.

கோகுலன் செய்ததை மறுக்கவில்லை. ஒடி ஒளிந்துகொள்ளவில்லை. ஒரு வித்தியாசமான போக்கு அவனில் தெரிந்தது.

அவன் இல்லாதபோது ஆயிரம் கதைகள் சொல்வார்கள். அவன் எதிரே வந்தால் மௌனமாக இருந்துவிடுவார்கள்.

அவனது பாட்டியிடம் சொல்லித்தான் என்ன பிரயோசனம்? நினைத்த நேரம் வீட்டிலிருந்து வெளியே போவான். நினைக்கும் நேரம் வந்து சேர்வான். சாப்பாட்டைப் பற்றியெல்லாம் அவன் அலட்டிக் கொள்வதில்லை.

“கடவுளே, இந்தப் பின்னைக்கு நல்ல புத்தியைக் கொடு” - என்று ஒவ்வொரு நாளும் பிரார்த்தனை செய்வாள். அவளால் அதைத்தான் செய்ய முடிந்தது.

ஒருநாள் அந்தக் கிராமத்திற்கு வெளியூர்க்காரர்கள் உல்லாசமாக வந்திருந்தார்கள். சிறுவர்கள் குளத்துக்குக் குளிக்கப் போய் ஆழம் அறியாமல் காலை விட்டுவிட்டார்கள்.

“ஐயோ ஐயோ ஒடி வாருங்கள்... காப்பாற்றுங்கள் காப்பாற்றுங்கள்”.

இந்தக் கூக்குரலைக் கேட்டு எல்லோருந்தான் ஒடினார்கள். திருதிருவென விழித்தார்கள். என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. இந்தக் கட்டத்தில் எங்கிருந்து வந்தானோ தெரியவில்லை. ஒரேயடியாகக் குளத்திலே குதித்தான் கோகுலன்.

சில கணப்பொழுதில் ஒரு சிறுவனை இழுத்துக் கொண்டு வந்து கரையிலே நிறுத்தினான். மீண்டும் பாய்ந்து சுழியோடி அடுத்த சிறுவனையும் முடியிலே பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு வந்தான்.

எந்த ஆபத்துமில்லை. எல்லோரும் சிறுவர்களுக்கு முதலுதவி செய்தார்கள். சிறுவர்கள் சுமுகநிலைக்கு வந்துவிட்டார்கள்.

கோகுலனுக்கு நன்றி சொல்ல வேண்டுமே. அவன் அந்தப் பக்கத்தில் நின் ரால் தானே! இதையொன் றும் அவன் பெரிதாக எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. தன் போக்கில் அவன் போய்விட்டான்.

குளக்கரைக் கிராமத்தில் விழாக்காலம் ஆரம்பித்துவிட்டது. விளையாட்டு, ஆடல்பாடல் என்று பலவிதமான நிகழ்ச்சிகள், போட்டிகள் நடைபெறுவது வழக்கம்.

பல்வேறு துறைகளில் சாதனை செய்தோர் பரிசளித்து கௌரவிக்கப்படுவதுண்டு. அந்த ஆண்டுக்கான பரிசுப் பட்டியல் தயாராகி அங்கீகாரத்துக்காகக் காத்திருந்தது.

“கோகுலனை இதில் எப்படிச் சேர்க்கமுடியும்? அவன் பொல்லாத பேர்வழியல்லவா?”

தலைவருக்கு இந்தக் கேள்வி தலையிடியைக் கொடுக்கவில்லை.

“உண்மைதான், அவன் பல பிழையான வேலைகள் செய்திருக்கிறான். அதேவேளையில் இரண்டு உயிர்களையும் காப்பாற்றியிருக்கிறான். அதன் மூலம் குளக்கரைக் கிராமத்திற்கு பெருமை சேர்த்திருக்கிறான். கூடாத விடயங்களைக் குத்திக்காட்டி ஒருவனைப் புறக்கணிப்பதைவிட, நல்ல விடயங்களைச் சுட்டிக்காட்டி அவனுக்கு ஏன் ஒரு சந்தர்ப்பத்தைக் கொடுக்கக்கூடாது?”

தலைவரின் விளக்கத்தை அனைவரும் ஏற்றுக்கொண்டனர்.

அன்று தோரணங்கள் கட்டப்பட்டிருந்தன. அலங்காரங்கள் கண்ணேனப் பறித்தன. திறந்தவெளி அரங்கில் மக்கள் நிரம்பி வழிந்தனர்.

இறுதி அங்கமாக பரிசளிப்பு ஆரம்பமாகியது.

“குளத்தில் மூழ்கிய இரண்டு வெளியூர் சிறுவர் களை காப்பாற்றியமைக்காக இப்பொழுது கோகுலன் கௌரவிக்கப்படுவார்.”

கோகுலன் என்றவுடன் பெரும்பான்மையான மக்களுக்கு ஒரு நடுக்கம். அந்தக் கோகுலனாக இருக்க முடியாதென்ற நம்பிக்கை.

மேடைக்கு வந்தான். ஆமாம், அந்தக் கோகுலனேதான். வெளிச்ச வெள்ளாம் அவன்மீது பாய்ந்தது. புகைப்படக் கருவிகள் பளிச்சிட்டன. கரகோசம் வானைப் பிளந்தது.

மந்திரி கைகுலுக்கி மாலையிட்டார். நினைவுச் சின்னமும் பணப்பரிசும் வழங்கினார்.

இப்படியெல்லாம் நடக்குமென்று அவன் என்னவேயில்லை. தெரிந்திருந்தால் பாட்டியையும் அழைத்து வந்திருக்கலாமே என்று நினைத்தான். ஓடோடிப்போய் பாட்டிக்கு எல்லாம் காட்டவேண்டும் போலிருந்தது.

அவன் வீட்டுக்குப் போகுமுன்பே ஒவ்வொருவராய்ப் போய், பாட்டிக்குச் சொல்லியிருந்தார்கள்.

“பாட்டி”

“எல்லாம் கேள்விப்பட்டேன். எனக்கு எவ்வளவு மகிழ்ச்சி தெரியுமா”

“இவ்வளவு பெரிய கெளரவும் கிடைக்குமென்று எதிர்பார்க்கவே இல்லை. இந்த கெளரவத்தை நான் பாதுகாத்துக்கொள்ள வேண்டும். இனிமேல் நான் எந்தக் கூடாத செயலிலும் ஈடுபடமாட்டேன். முடிந்தால் நல்லது செய்வேன்” கோகுலன் உறுதியோடு சென்னான்.

பாட்டி அவனைக் குழந்தைபோல் அள்ளி அணைத்துக் கொண்டாள். ஆனந்தக் கண்ணீர் அவன் மேனியை நனைத்தது.

எது வெற்றி?

அன்று ஆமைகள் விளையாட்டுக் கழக வருடாந்த விளையாட்டுப் போட்டி. சகல ஏற்பாடுகளும் பூர்த்தி. முதல் நிகழ்ச்சியாக திறந்த ஒட்டப்போட்டி நடைபெற ஏற்பாடாகியிருந்தது.

வயது வேறுபாடு இல்லை. பல தரத்தவர்களும் தங்களது விண்ணப்பங்களைச் சமர்ப்பித்திருந்தனர்.

இந்தப் போட்டியைக் கண்டுகளிக்க எல்லோருக்குமே ஆசை. சொந்த வேலைகளை முடித்துக்கொண்டு எல்லா ஆமைகளும் ஒன்று சேர்ந்திருந்தன.

“இன் னும் பத்து நிமிடத் தில் போட்டி ஆரம்பமாகும். விண்ணப்பித்தவர்கள் போட்டி இலக்கங்களைக் காரியாலயத்தில் உடனடியாகப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.” ஒலிபெருக்கி அறிவித்தலால் உற்சாகம் கரைபுரண்டோடியது.

போட்டியாளர்கள் அப்பியாசம் செய்து உடலைத் தயார்படுத்திய வண்ணமிருந்தனர்.

பரந்து விரிந்த கிராமம். அதன் கரை வழியாக ஒருமுறை ஒடிவரவேண்டும். முதலிடம் பெறுபவருக்கான வெற்றிக் கிண்ணம் மேடையிலே பளபளத்துக்கொண்டிருந்தது. ஒடி முடிக்கும் அனைவருக்கும் பரிசுகள் வேறு.

ஜம்பதுக்கு மேற்பட்டவர்கள் போட்டிக்குத் தயாராகவிருந்தனர். சென்ற வருடமும் ஆக மூன்று ஆமைகளே ஒடிமுடித்ததாகக் கேள்வி.

நேரம் நெருங்கிவிட்டது.

“போட்டியாளர்களை யாரும் தொந்தரவு செய்யவேண்டாம். உதவி செய்யவும் வேண்டாம். போக்குவரத்துப் பொலீஸார் பூரண ஒத்துழைப்பை அளித்தவண்ணமுள்ளனர்” - ஓலிபரப்பு எல்லோரது கவனத்தையும் எர்த்தது.

ஆமைகள் வரிசையாகக் காத்திருந்தன. முன்னியடித்துக்கொண்டு எவரும் ஒடப்போவதில்லை அல்லவா?

“ஓன்று... இரண்டு... மூன்று.” போட்டி ஆரம்பமாகிவிட்டது.

பார்வையாளர்களின் ஆரவாரம் அப்பகுதியை அதிரவைத்தது.

முன்பு பல போட்டிகளில் பங்குபற்றி வெற்றியீட்டிய வீரன் ஆமையும் கலந்துகொண்டது. மற்ற ஆமைகள் தோல்வியை ஏற்றுக்கொண்டமாதிரி தான்.

மெதுவாக ஆரம்பித்து படிப்படியாகத் தன் வேகத்தைக் கூட்டியது வீரன் ஆமை. அப்போது அரைவாசித் தூரத்தைத் தாண்டியிருந்தது. திரும்பிப்பார்த்தபோது சிரிப்போ பொறுக்க முடியவில்லை. கொஞ்ச நேரம் களைப்பாறத் தீர்மானித்தது.

கால்வாசித் தூரத்தைக் கடக்குமுன்பே பெரும்பாலான ஆமைகள் தமது ஒட்டத்தை முடித்துக் கொண்டன. இரண்டொன்றே மெல்ல மெல்ல ஒடிக் கொண்டிருந்தன. கண்ணெட்டும் தூரம்வரை வீரன் ஆமையைக் காணவேயில்லை.

நீதன் ஆமை இரண்டாவதாக ஒடிக் கொண்டிருந்தது. எப்படியாவது ஒடிமுடிக்க வேண்டுமென்பதுதான் அதன் இலக்கு.

தூரத்தே வீரன் ஆமை தெரிந்தது. என்ன அதிசயம்! வரவர இடைவெளி குறைந்து கொண்டே வந்தது. இந்த வேகத்தில் போனால் வீரனைத் தாண்டிப் போகலாம் போலிருந்தது.

மிகமிக அண்மையில் வந்துவிட்டபோது பெரும் ஆச்சரியமாக விருந்தது. வீரன் ஆமை அசைவாட்டமின்றிக் கிடந்தது. குறட்டை ஓலி வேறு கேட்டது. நல்ல தூக்கம்.

“வீரன் அண்ணா வீரன் அண்ணா” என்று தட்டி எழுப்பியது.

“ஐயோ” - என்றபடி பதறிக் கொண்டு எழுந்தது.

“உங்கள் உடம்புக்கு ஏதும் கஷ்டமா?” - என்று நீதன் அன்போடு கேட்டது.

“இல்லை இல்லை... சற்று ஒய்வெடுக்க நினைத்தேன். அப்படியே தூங்கிப் போய்விட்டேன். நீங்கள் என்னைத் தாண்டி ஒடியிருக்கலாமே” - வியப்போடு வீரன் வினவியது.

“தற்செயலாகத் தூங்கிவிட்டார்கள். அந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி நான் ஒடியிருக்கலாம்தான். அந்த வெற்றியும் ஒரு வெற்றியா?

உங்களைத் தட்டியெழுப்பி... இருவரும் ஒடு... தோற்றுப்போனாலும் ஒரு கெளாவும் உண்டல்லவா?" - படுசுட்டியாக நீதன் பதில் சொன்னது.
"சரி சரி ஒடுவோம்".

வீரன் ஆமை மின்னல் வேகத்தில் ஒடத் தொடங்கியது.

நீதன் தன் முயற்சியைக் கைவிடவில்லை. இன்னும் கொஞ்ச தூரம்தான். இதற்கிடையில் பெரும் ஆரவாரம் கேட்டது. வேறென்ன... வீரன் வெற்றிக் கம்பத்தை எட்டிவிட்ட கொண்டாட்டம்தான்.

பத்து நிமிடத்திற்குப் பின்பே நீதன் போய்ச் சேர்ந்தது. அதற்கும் ஆதரவாளர்களின் வரவேற்பு பிரமாதம்தான்.

பரிசளிப்பு ஆரம்பமாகியது.

"திறந்த ஒட்டப் போட்டியில் வீரனுக்கு முதலிடம். இப்பொழுது பிரதம அதிதி வெற்றிக் கிண்ணம் வழங்கி கெளாவிப்பார்."

கரகோசம் வானை எட்டியது.

வீரன் மார்பை முன்னே போட்டபடி வெற்றிக் கிண்ணத்தை வாங்கிக் கொண்டு பேச ஆரம்பித்தது.

"அன்பர்களே, பல்லாண்டுகளுக்கு முன்பு ஒரு முயலோடு போட்டியிட்டு வெற்றிபெற்றேன். அதன் மூலம் எங்கள் குலத்துக்கே பெருமை தேடிக் கொடுத்தேன். வேகமாக ஒடிவந்த முயல் இடைநடுவில் தூங்கிவிட்டது. அந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்தி நான் வெற்றியீட்டியது உண்மையில் வெற்றியல்ல."

வீரன் ஆமையின் பேச்சு எல்லோருக்கும் ஆச்சரியத்தையும் கோபத்தையும் ஏற்படுத்தியது. குலப்பெருமைக்கே இழுக்கு என்று கருதின.

"இன்றைய போட்டியில் இடைநடுவில் நான் தூங்கிவிட்டேன். என்னைத் தட்டியெழுப்பிய நீதன், 'வாருங்கள் ஒடுவோம்... போட்டி போட்டுத் தோல்வி அடைந்தாலும் அது மேலானது' என்று சொன்ன வார்த்தை என் மனதை உலுக்கிவிட்டது."

எல்லோரும் நீதனை பெருமிதத்தோடு பார்த்து மகிழ்ச்சி தெரிவித்தனர்.

"எனவே, எனக்குக் கிடைத்த இந்த வெற்றிக் கிண்ணத்தை நீதனின் நல்லெண்ணத்திற்கு பரிசாக வழங்குகிறேன்" - என்று எல்லோர் முன்னிலையிலும் கையளித்தது.

"வீரன் வாழ்க. நீதன் வாழ்க" - என்ற வாழ்த்தொலிகள் காதைக் கிழித்தன.

ஒரு வேளை உணவு

நிலாந்தி வீட்டிலிருந்து வெளியிறங்கும்போது சற்றே சுணங்கிவிட்டது.

அவசர அவசரமாக நடந்துகொண்டிருந்தாள்.

கோயில் அருகே நின்ற பெருமரத்தடியில் ஒரு முதியவர் அமர்ந்திருந்ததை அவள் கவனித்தாள்.

ஏதாவது உதவி செய்யுமாறு அவர் மெல்லிய குரலில் கேட்டார். போவோர் வருவோர் அதைப் பெரிதாகக் கணக்கிலெடுக்கவில்லை.

அவர் விரித்திருந்த துண்டிலே நாலைந்து நாணயங்கள் கிடந்தன.

அவளுக்குப் பார்க்கப் பாவமாக இருந்தது.

அவளது பாட்டனுக்கும் கிட்டத்தட்ட இதே வயதுதானிருக்கும். ஆனால் ஒரு குறையுமில்லை. இவருக்கு வீடுவாசல் இல்லையா? பிள்ளைகள் எவரும் கிடையாதா? இப்படி அவளுக்குள் பல கேள்விகள்.

அவர் வயிற்றைத் தடவியபடி பரிதாபமாகப் பார்த்தார்.

அவளது சாப்பாட்டுப் பொதியை அப்படியே எடுத்துக் கொடுத்தாள். அவரது முகத்திலே மலர்ந்த நன்றியுணர்வு அவளை மகிழ்வித்தது.

இந்த நிகழ்வால் பாடசாலைக்கு இன்னும் சில நிமிடங்கள் சுணங்கிவிட்டாள்.

பாடசாலைக்கு முன்னால் ஒரு தேநீர்க் கடையுண்டு. அங்கிருந்து தனக்கு காலைச் சாப்பாடு வாங்கிக் கொள்ள எண்ணினாள்.

பாடசாலை நெருங்கும்போது முதல் மணி அடித்துவிட்டது. எல்லாம் மறந்தவளாய் உள்ளே புகுந்துவிட்டாள்.

அப்பொழுது பன்னிரண்டு மணி.

விஞ்ஞான பாடம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. அந்தப் பாடத்திலே மாணவர்களுக்கு அலாதியான விருப்பம். ஆசிரியை அப்படி.

என்றுமே வகுப்பில் சுறுசுறுப்பாக இயங்குபவர்களில் நிலாந்தியும் ஒருத்தி. இன்று அவள் ஏன் சோர்ந்துபோய் இருக்கிறாள்! ஆசிரியைக்குப் புரியவில்லை. அதைப் பெரிதுபடுத்தவுமில்லை.

தரம் எட்டு பிள்ளைகளென்றால் துடிதுடிப்பானவர்கள்தானே. நிலாந்திக்கு அருகே அமர்ந்திருந்த சாந்தினியும் ஸிந்துஜாவும் கூட அவளின் சோர்வைக் கவனிக்காமலில்லை. அடுத்தடுத்துப் பாடங்கள் நடந்துகொண்டு செல்வதால் வேறு கதைகளுக்கு வாய்ப்புக்கூடக் கிட்டவில்லை.

பாடத்தில் எல்லோரது கவனமும் வெகுவாக ஈர்க்கப்பட்டிருந்த வேளை. “தடார்” என்ற சத்தம் எல்லோரையுந்தான் திடுக்கிட வைத்தது.

நிலாந்தி மயங்கி விழுந்துவிட்டாள்.

பரபரப்புக்கு மத்தியில் நிலாந்தியைத் தூக்கி நீள்வாங்கிலே இருத்தினர்.

அவளது முகத்திலே வேர்வை முத்துக்கள் அரும்பியிருந்தன. மிகுந்த சோர்வு வெளிப்பட்டது.

ஆசிரியை அவளது உடுப்பைத் தளர்த்திவிட்டாள்.

“எல்லோரும் விலகி நில்லுங்கள். காற்றுப்பட வேண்டுமல்லவா”.

அனைவரும் தள்ளி நின்றனர்.

தேநீர் கொண்டுவர ஸிந்துஜாவும் அனிஷ்டாவும் சென்றனர்.

நிலாந்தி திடகாத்திரமானவள். நோய் நொடியென்று இன்று வரைக்கும் அடையாளம் காணப்படவில்லை.

“என்ன இன்று நிலாந்தி சாப்பிடவில்லையா?” - முகத்தில் குளிர்ந்றைத் தெளித்தபடி ஆசிரியை கேட்டார்.

ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர். காலையில் சாப்பிட்டதாக எவரும் உறுதிப்படுத்தவில்லை.

“பத்மா சாப்பாட்டுப் பெட்டியைப் பாருங்கள்”.

அவள் நிலாந்தியின் தோற்பையைத் திறந்து சாப்பாட்டுப் பெட்டியைப் பார்த்தாள். உணவின் அடையாளமே தெரியாமல் வெறுமையாகக் கிடந்தது.

இதற்கிடையில் மெல்ல மெல்ல நிலாந்தியின் மயக்கம் தெளிந்தது. வெட்கத்தோடு எழுந்து உடையைச் சரிசெய்துகொண்டாள்.

“சரி முதலில் தேநீரைக் குடியுங்கள்”

ஆசிரியையின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க அதனைப் பருகினாள். உண்மையில் அவளது தேவையும் அதுதான். தேநீரைப் பருகப் பருக உடலிலே உற்சாகம் பிறந்தது.

“என்ன நிலாந்தி நடந்தது?”

அவள் தன்னைச் சரிசெய்துகொண்டாள். நடந்த சம்பவத்தை விபரித்தாள். கேட்டுக் கொண்டிருந்த அத்தனை முகங்களிலும் பெருமிதம் தவழ்ந்தது.

“பார்த்தீர்களா? எங்களுக்கு நிறையைப் படிப்பினைகளைத் தருகின்றன அல்லவா?”

“ஆமாம்”

“இந்த முன்மாதிரி அத்தனை பேருக்கும் தேவை”

“ஆமாம்” - அத்தனை மாணவர்களும் ஒருமுகமாகச் சொன்னார்கள்.

“நிலாந்தி நீங்கள் வீட்டுக்குப் போய் நன்றாகச் சாப்பிடுங்கள். போவதற்கு ஒழுங்கு செய்திருக்கிறேன். வாருங்கள்”.

ஆசிரியையோடு நிலாந்தி புறப்பட்டாள்.

நிலாந்தி புகட்டிய பாடம் சகமாணவர் மனதில் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

தன்வினை

மாலை வேளை.

நிசாந்தனும் திலீபனும் ஊர்க்காற்றிக்கொண்டு வந்தார்கள். இருவரும் ஆப்த நண்பர்களாயிற்றே.

நிசாந்தனது கையிலே ஒரு கவண் இருந்தது. அது அவனாகவே செய்ததுதான். இறப்பர்பட்டி, தோல்துண்டு, ‘வை’ அமைப்பிலான மரத்தண்டு முதலியவற்றைக் கொண்டு கச்சிதமாகச் செய்திருந்தான்.

“நாளைக்கு உனக்கும் ஒன்று செய்து தருவேன்” என்று திலீபனைப் பார்த்து பெருமிதத்தோடு சொன்னான்.

“அப்படியா? குறிபார்ப்பதில் நான் உன்னை விஞ்சிவிடுவேன்” - திலீபன் சிரித்துக்கொண்டே பதிலளித்தான்.

“பரவாயில்லை. போட்டி உனக்கும் எனக்கும்தானே. யார் வென்றாலும் பிரச்சினை இல்லை”. நிசாந்தன் சமாளித்தான்.

ஒருநாளும் அவனோடு போட்டிபோட்டு வெல்லமுடியாதென்பது திலீபனுக்குத் தெரிந்த விடயம்தான்.

மாமாங்களுக்கு அடித்தானென்றால் ஒரேயடியில் இரண்டு மூன்று காய்களை விழுத்திவிடுவான்.

“இங்கே பார்” என்றபடி கல்வைத்து குறிபார்த்து இழுத்தான்.

“ஜயோ ஜயோ”. அவன் கத்தித் தடுப்பதற்கிடையில் காரியம் முடிந்துவிட்டது.

“பட்”

அந்த மின்கம்பத்தில் பொருத்தியிருந்த மின்குமிழ் உடைந்து சிதறியது.

“ஹஹ்ஹா...”

கெட்டித்தனம் செய்துவிட்டதுபோல் வாய்விட்டுச் சிரித்தான்.

“பாவமான வேலைசெய்துவிட்டாய்.” திலீபன் கடிந்துகொண்டான்.

“இதென்ன பாவம்! நாளைக்கு இன்னொன்று பொருத்தி விடுவார்கள்” இது நிசாந்தன்.

“அதற்கிடையில் இவ்விடத்தில் என்னென்ன நடந்துவிடுமோ” - திலீபன்.

“சரிசரி வாவா”. நிசாந்தன் அவனை இழுத்துக்கொண்டு நடந்தான்.

நன்றாக இருட்டிக்கொண்டு வந்தது. எங்கு சென்றாலும் ஆறு மணிக்கு முன்பு வந்து விடவேண்டுமென்பது அவனது அப்பாவின் உத்தரவு.

“நாளை சந்திப்போம்”. இருவரும் கையசைத்து விடைபெற்றனர்.

நிசாந்தன் உடல் கழுவிக்கொண்டு வந்து பாடசாலை வேலைகளில் ஈடுபட்டான்.

மணிக்கூடு ஏழு மணியைக் காட்டியது.

“என்ன இவர் இன்னும் வரவில்லையே”. இப்படிச் சொன்னபடி அவனது அம்மா அடிக்கடி வெளியே பார்த்தாள்.

உண்மைதான். வேலைக்குப்போய் மாலை ஆறரைக்கெல்லாம் அவனது அப்பா வீடு வந்து சேர்ந்துவிடுவார். அவனுக்கு சற்றே யோசனையாய்ப் போய்விட்டது.

“அப்பா வந்துவிடுவார். இன்றைக்கு வேறு எங்கும் போயிருப்பார்.” அம்மாவைச் சமாதானப்படுத்தினான் நிசாந்தன்.

“அப்பா வருகிறார்... ம்... என்ன இன்றைக்கு சைக்கிளைத் தளிக்கொண்டு வருகிறார்”

அவனும் வெளியே வந்து பார்த்தான்.

“என்னப்பா இவ்வளவு சுணக்கம்?” அவன்தான் கேட்டான்.

“நான் விழுந்து காயப்பட்டுக்கொண்டு வருகிறேன்.” கொஞ்சம் கடுகடுப்போடு சொன்னார் திருநாவுக்கரசு.

“ம்... ஓவ்வொரு நாளும் இந்தப் பாதையால்தானே வருவீர்கள்”. அவன் விடவில்லை.

“சைக்கிளைப் பிடியுங்கள். நெற்றிவலிக்கிறது”

அப்போதுதான் விளக்கு வெளிச்சத்தில் நெற்றியைப் பார்த்தாள். இரத்தம் கசிந்திருந்தது.

நிசாந்தன் சைக்கிளை சுவரோடு சாய்த்து வைத்தான்.

“பொறுங்கள் தண்ணீர் கொண்டுவருகிறேன்.” என்றவாறு அவள் உள்ளே சென்றாள்.

“திரும்புகிற சந்தியில் இன்று விளக்கு எரியவில்லை. நிதானித்துத் திரும்பினேன். பிழையாய்ப் போய்விட்டது. விழுந்து விட்டேன்.” திருநாவுக்கரசு பறுபறுத்தார்.

நிசாந்தனது நெஞ்சிலே யாரோ ஒங்கிக் குத்துவதுபோலிருந்தது.

முள் அகன்றது

“அம்மா என்னுடைய பேனாவைக் காணவில்லை. எனக்கு சின்னமாமா தந்த பேனா” - தேவிகா அழுவதுபோல் சொன்னாள்.

“அங்கே இருக்கும் தேடிப்பார்” - உள்ளேயிருந்து அம்மா சொன்னாள்.

“சங்கர் என்னுடைய பேனாவை எடுத்தாயா?”

“என்னிடம் பேனா இருக்கிறது” - அவன் அலட்சியமாகச் சொன்னான்.

தேவிகாவுக்கு அது பிடிக்கவில்லை. ‘அவன் எடுத்திருப்பான்’ என்ற எண்ணத்துக்கு மேலும் வலுவூட்டியது.

“உன்னுடைய பெட்டியைப் பார்க்கப் போகிறேன்”. அவள் மேலும் துணிந்தாள்.

“நான் விடமாட்டேன் ” - அவன் கோபத்தோடு கத்தினான்.

“ஆ... நீதான் எடுத்திருக்கிறாய்” - அவள் மேலும் உறுதிப்படுத்தினாள்.

“என்ன? என்ன இரண்டுபேரும் சண்டை பிடிக்கப் போகிறீர்களா?” - உள்ளேயிருந்து அம்மா வந்தாள்.

“என்னுடைய பேனாவை வேண்டித் தாருங்களம்மா”. அவள் சிறைங்கினாள்.

“தம்பி, நீ நல்லபிள்ளை அல்லவா? கொடுத்துவிடு”.

“நான் எடுக்கவுமில்லை. எனக்குத் தேவையுமில்லை” - அவன் அடித்துச் சொன்னான்.

“சரி தேவிகா, அப்பாவிடம் சொல்லி நான் வேறொன்று வாங்கித் தருகிறேன். நீ போய்ச் சாப்பிடு”.

“இவன் எப்பொழுதும் இப்படித்தான். என்னுடைய சாமான்களை எடுத்துவிட்டு இல்லையென்று சொல்வான். பொய்காரன். இவன் செத்துப்போகவேண்டும்” - சாபமிட்டுவிட்டு கோபத்தோடுபோய்க் கட்டிலில் விழுந்தாள். அழுதபடியே தூங்கிப்போனாள்.

“ஹா ஹா” - என்று சத்தமிட்டுச் சிரித்து தனது வெற்றிப் பெருமிதத்தை வெளிக்காட்டினான் சங்கர்.

அவன் பொறுமையைக் கடைப்பிடித்தாள். இரவின் மடியில் எல்லோரும் நிம்மதியாய்த் தூங்கினர்.

காலை புலர்ந்தது.

“நான் கடைக்குப் போகிறேன். பின்னைகளை எழுப்புங்கள். எட்டுமணியாகிவிட்டது.” சைக்கிளை எடுத்தபடி கணவர் சொன்னார்.

“விடுமுறை நான்தானே. கொஞ்சம் தூங்கட்டும்” - என்று சொல்லிவிட்டு, காலைச்சாப்பாட்டுக்காக பிட்டு அவிக்க முனைந்தாள் சாவித்திரி.

இதற்கிடையில் சுனாமி வெறிகொண்டெழுந்து தனது கைவரிசையைக் காட்டி ஓய்ந்தது.

அகதிமுகாமே அவர்களுக்கு தஞ்சமென்றாகிவிட்டது. இரண்டொரு நாட்கள் தங்கியிருந்தார்கள். பின்னர் சகோதரி வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள்.

சங்கரை கடல் கொண்டுபோய் விட்ட அதிர்ச்சியிலிருந்து தேவிகா இன்னும் மீளவில்லை. நள்ளிரவில் திடீரென்று விழித்தெழுந்து “சங்கரை நான்தான் சாகச்சொன்னேன். நான்தான் சாகச் சொன்னேன்” என்று நெஞ்சைப் பிடித்துக்கொண்டு கத்துவாள்.

முதல்நாள் இரவு பேனாவுக்காகச் சண்டை பிடித்தார்கள். “செத்துப்போ” என்று சாபமிட்டாள். அடுத்தநாள் சுனாமியில் சிக்கி

சங்கர் காணாமல் போனான். தான் சொன்னதால் தான் தம்பிக்கு இப்படி நடந்துவிட்டதென்ற எண்ணத்தை அவளால் அகற்ற முடியவில்லை.

அன்று சொர்னம் பாட்டி அங்குவந்திருந்தாள். தேவிகாவையும் சங்கரையும் தாலாட்டியவள், தூக்கி வளர்த்தவள், மிகுந்த அன்பு செலுத்தியவள்.

தேவிகாவின் தலையைத் தடவியபடியே சொன்னாள்.

“நாமதா அக்காவின் இரண்டு பிள்ளைகள்... பார்வதியின் கணவனும் பிள்ளையும்... கடைக்கார சுப்பையாவின் மனைவி... இப்படி எங்கள் ஊரில் என்பத்தேழுபேர் சனாமியால் மரணமடைந்திருக்கிறார்கள். இவர்களெல்லாம் யாரும் சாபமிட்டுச் சாகவில்லை. நீ ஏன் சும்மா மனதைப் போட்டுக் குழப்பிக்கொள்கிறாய்”.

“அப்படியென்றால் நான் சொன்னதால் தம்பி சாகவில்லையா பாட்டி?”

சொர்னம் பாட்டியின் சாதுர்யமான பேச்சு தேவிகாவின் மனோநிலையை அசைத்தது.

“அதைத்தானே சொல்கிறேன்”.

தேவிகா சற்றே நிம்மதியாக மூச்சவிட்டாள். பலரும் பலமுறை இப்படித் தேற்றினார்கள்தான். பாட்டி சொன்ன பாங்கு அவள் மனதில் தைத்திருந்த முள்ளை ஆட்டங்காணச் செய்திருந்தது.

அன்று பகல் தேவிகா சற்று மகிழ்ச்சியாகச் சாப்பிட்டாள். அங்குமிங்குமாக நடமாடனாள்.

“அம்மா இங்கே வாருங்கள்” - திடீரென்று அழைத்தாள்.

இந்த அழைப்புக்குரல் சாவித்திரிக்கு தேனாய் இனித்தது.

“என்ன தேவிகா?”

“என்னால்தான் தம்பி...”

“இல்லையம்மா”

“உண்மையாகச் சொல்கிறீர்களா?”

“சத்தியமாகச் சொல்கிறேன்”

“அப்பா வந்தால் நான் கேட்கட்டுமா?”

“கேளுங்கள்”

அன்று அப்பா வரும்வரை தேவிகா காத்திருந்தாள். அடிக்கடி வீதியைப் பார்த்தாள்.

வழிமேபோல் மாலையில் அவர் வந்தார்.

“அப்பா” - என்றபடி துள்ளிக்கொண்டு ஒடிவந்த காட்சி அவர் எதிர்பார்க்காததுதான்.

“என்ன தேவிகா?”

“நான் சொன்னதால் தம்பி சாகவில்லைதானே அப்பா” - அவள் பரபரப்போடு கேட்டாள்.

இப்படிக் கேட்டதே அவரது மனதுக்கு நிம்மதி சேர்த்தது.

“நிச்சயமாக இல்லை” - என்றவாறு மகளை அணைத்துக் கொண்டார்.

“உண்மைதானே அப்பா?”

“உண்மையாகத்தான். எங்கள் நாட்டில் முப்பதாயிரத்திற்கும் மேற்பட்டவர்களை சுனாமி கொண்டுபோய்விட்டது. வெள்ளம்... புயல்... பூசும்பம் இப்படியெல்லாம் இயற்கையாக ஏற்படுவதுண்டு. அதனால் பலர் பலியாவதும் சுகலும்”.

அப்பாவின் விளக்கமும் தேவிகாவுக்கு மேலும் நம்பிக்கையூட்டியது.

“அப்படியென்றால் தம்பிக்காக நான் என்ன செய்யலாம் அப்பா”.

“ஒவ்வொரு நாளும் கடவுளிடம் பிரார்த்தனை செய்யலாம்”.

அவள் முகம் மலர்ந்தது.

அன்று முதல் தேவிகா அதிகாலையில் எழுந்துவிடுவாள். பூக்கொய்துகொண்டு வருவாள். கடவுளைத் தொழுவாள். தனது தம்பிக்காகப் பிரார்த்திப்பாள்.

ISBN 978-955-1646-00-4

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

Rs. 100/-